

Tempo Doeloe, vroegere tijd, is een korte beschrijving door Gerrit van Faassen van het "Indië-leven" van enkele veteranen. In dit verhaal staat Ab Roelofs, geboren op een boerderij in Hollands Wielen, centraal.

Roelofs moest in juli 1947 opkomen in het barakkenkamp Ede/Wageningen. Daar werd hij ingedeeld bij het 51e Veldhospitaal. Eerst kreeg hij een drie maanden durende infanterie-opleiding. Dat betekende lange marsen, bepakt en bezakt. Niet alleen overdag maar ook 's nachts. In oktober moest hij een stoomcursus volgen in diverse ziekenhuizen, om verpleger (hospik) te worden. Roelofs leerde verbanden aanleggen, injecties geven, temperaturen en alles wat een verpleger toen nog meer moest kunnen. Hij deed praktische ervaring op in het Binnengasthuis in Amsterdam. Na die drie maanden kwam hij terecht in de Van Heutzkazerne in Kampen. Daar bleef hij tot zijn vertrek, begin 1948, naar Indië. Met zo'n 2.000 militairen voer hij op de Nieuw Holland. Een bijzondere ervaring voor hem was dat hij voor de eerste keer in een hangmat moest slapen. Geen prettige ervaring, omdat hij met 300 man op een slaapzaal lag waar geen airconditioning was. Veel soldaten hadden last van zeeziekte, vooral in de Golf van Biskaje. Op 28 februari bereikte het schip Sabang. Na een paar dagen reisde Roelofs door naar Padang op Sumatra, waar hij te werk werd gesteld in het Militair Hospitaal, voornamelijk op zaal 4 waar de huid- en geslachtsziekten werden behandeld. Ab Roelofs en zijn 'sobats' trokken regelmatig met een Rode Kruisauto de kampongs in, om zieken op te halen of zwangere vrouwen. "Ook nu worden er nog vaak minder mooie verhalen verteld over de soldaten in Indië", zegt Roelofs, "maar ik durf wel te stellen dat we meer inlanders hebben verpleegd dan soldaten." De Politionele Acties zijn aan hem voorbij gegaan. Op de plek waar Roelofs verbleef was ook de Prinses Irene Brigade gelegerd. "Op een keer ontmoette ik daar Roelof Geertjes uit de Vrouwenhoek. Een fijne ervaring, zomaar praten met iemand uit je eigen gemeente." In de vrije tijd werd er voornamelijk gevolleybald, tafeltennis gespeeld en gezwommen bij de Apenberg. En niet te vergeten: eten bij de Chinees en naar de bioscoop gaan. Na bijna tweeënhalf jaar moest Roelofs met de Grote Beer naar een doorgangskamp op Java. En vandaar kon hij met de Zuiderkruis naar Holland, waarna hij in mei 1950 weer behouden in Wielen arriveerde. "Persoonlijk heb ik goede herinneringen aan mijn diensttijd. Mede door de vele, vele brieven van het thuisfront", vertelt Roelofs. Op de onthulling van het Indiëmonument kijkt hij met genoegen terug. "Het was wel laat, maar gelukkig niet te laat. Het monument heeft een mooi plekje aan de Vecht. Voor de bevolking en ons een blijvende herinnering aan die tijd. Maar vooral een eerbetoon aan de kameraden die achterbleven."